

SYTTENDE KAPITEL

Healing

Det var næsten midnat, før de sidste begyndte at dejse om af træthed, efter en lang juledag, hvor hele familien havde hygget sig og set på hinandens gaver.

Aleera følte det som om hun havde sat på nåle hele aftenen, og hun glædede sig til det blev sengetid, men som det altid var når man glædede sig, gik tiden langsomt. Hun måtte finde sig i at sidde blandt sine talende brødre, fætre og onkler, mens hun talte tiden i hovedet.

Festmiddagen havde været lækker, men maden havde ikke lokket Aleera særlig meget. Hun glædede sig til at snakke med Atmes. Hendes indstilling til ham var ændret fuldstændig, da hun opdagede han ikke løj. Nu ville hun have det endegyldige bevis på at han var en engel. Han skulle heale hendes brækkede arm. Mens hun proppede stykker af glinsende steg, som hun automatisk skar ud, i munden, tænkte hun over hvordan det måtte føles at få healet sin arm. *Forhåbentlig behageligt*, tænkte hun, *noget godt kan umuligt gøre ondt*.

Da festmiddagen endelig stoppede og folk gik rundt og snakkede med hinanden, håbede Aleera at de snart ville gå hver til sit. Sneg hun sig væk, ville folk sikkert begynde at lede efter hende og hvis de fandt hende sammen med en engel, ville de sikkert stille lidt for mange spørgsmål. Spørgsmål hun ikke ville kunne komme med en fornuftig forklaring på.

Langt om længe begyndte flokken af familiemedlemmer at tynde ud. Aleera blev alligevel til der ikke var særlig mange tilbage, hun ville helst ikke have, at nogen havde glemt at ønske hende god jul, gik hen til hendes værelse og opdagede

Atmes. Så hun blev og da ingen længere interesserede sig for hende, forsvandt hun med undskyldningen om at hun ville sove nu. Men hun var ikke træt. Spændingen gjorde hende lysvågen.

Hun forsøgte at gå normalt op til hendes værelse. Var man hurtig og aktiv efter en trættende dag, ville man opdage det. Hun forbandede kort sin opmærksomme familie. Hun kendte godt til historierne om folk der blev opdaget i noget hemmeligt. Men intet så hemmeligt som det hun skulle til.

Aleera åbnede døren smilende, men det blegnede straks da hun så hvem der stod lænet op af hendes skrivebord.

Valkan havde i dagens anledning sat sit skulderlange hår op i en hestehale, men et par korte hårtotter hang ned i ansigtet. Han strøg dem væk med en glat bevægelse, da han fik øje på Aleera.

”Hvad laver du her?” spurgte Aleera hårdt, og sparkede døren i bag sig. Skulle de skændes, måtte det være for lukkede døre.

”Hvad er det for en sur tone?”

”Svar mig nu!”

”Jeg kom bare for at gøre op, for det du sagde om mig i går.”

”At du er dårlige til at vælge yndlingskusine?” spurgte Aleera uskyldigt, åbnede døren og holdte den for ham, som han kom nærmere. ”Det passer jo, så smut med dig.”

”Nej,” sagde Valkan hårdt, pressede døren i og tog fat i hendes overarm. ”Det at du er mere værd end mine forældre og bror, ja, selv mig, fordi du ikke må kæmpe.”

”Er du stadig sur over det?” spurgte Aleera ligeså studst.

”Du fornærmede hele min familie.”

”Og du fornærmede mig.”

”Hvordan har jeg fornærmet dig?”

”Du er så nedladende for mig.”

”Det er fordi du også er det.”

”Og? Du var det først.”

Var der en ting Aleera elskede ved Valkan, så var det hvor nem han var at pirre og køre op. Hun havde altid gjort det siden hun var lille, for på den måde, kunne hun altid få ham og så var der en at give skylden til, når de blev taget i at slås. Hun så til mens Valkans kinder blev røde af raseri og hvordan hans vejrtrækning blev hurtigere, som holdt han et udbrud af raseri i sig.

”Aleera,” sagde han hvislende mellem tænderne, ”du fornærmede min afdøde familie. Ser du mig fornærme din mor? Nej, for jeg kan i modsætning til dig se andres følelser og ved hvad der sårer dem mest, men bruger det ikke. Men du, Aleera, du rammer den altid hvor det er hårdest og er ligeglad med hvad det er. Så undskyld og jeg vil glemme det for denne gang.”

”Jeg siger først undskyld, når himlen bliver grøn og du lægger et guldæg.”

Han skubbede hende ind i døren, mens han råbte hendes navn. Hun havde stået for tæt på døren til at støde ud for sig, og ramlede ind i døren med hovedet først. Det smertede i hendes hoved, da hun fjernede sig derfra. Valkan havde bevæget sig over i den anden ende af rummet og nu stod de foran hinanden som to bokkere, der gjorde sig klar til runde to.

”Hvad skulle det til for?” ville Aleera vide.

”Undskylder du nu?”

”Nej, ikke når du behandler mig sådan.”

Valkan kastede sig over hende, og slog vildt for sig. Aleera havde aldrig været god til nærkamp uden våben, og hvor kun

ens brug af sine hænder virkede. Hun skærmede sig mod hans slag med hænderne og forsøgte at få sine slag ind, men det var hårdt for hende, med kun en hånd som kunne bruges. Valkan var bedre til det, men ikke en af de bedste. Han angreb hende hele tiden, ledte efter et sted til det afgørende slag og parerede sig ikke, når hun langede ud efter ham.

Da de tumlede fra hinanden, stak ånden hende i halsen som små knive. Hun kunne mærke at hun var ude af sin gode form, efter en måneds inaktivitet med træning og hun var ikke så stærk igen. Aleera havde en metallisk smag i munden, og da hun tog sig til læben, fik hun blod på fingrene. Hendes brækkede arm smertede efter utallige hårde greb og slag fra Valkans side. Den havde helt klart været hans mål.

Hun kastede et blik over på ham, for at se hvad hun havde påført ham, men det eneste han led af, var en ridse på hans overarm. Den var nem at skjule, så ingen ville opdage den, i modsætning til hendes opsvulmende læbe.

”Nå, Aleera,” sagde han med en mindre besværlig vejrtrækning end hendes. ”Vil du undskylde for fornærmelsen.”

”Som om slag kan få mig til at tage mine ord i mig igen. De er blevet sagt og jeg kan ikke sluge dem ind i mig igen. Jeg gider ikke undskylde for det.”

I et lydløst spring, faldt han over hende og maste hende ned mod gulvet. Han tog følelseskoldt om den brækkede arm og borede fingrene ind i den, så smerten skreg i Aleeras årer. Hun forsøgte at rejse sig op, men Valkan satte sig på hendes ryg og greb den anden af hendes arme, som forsøgte at kradse ham, med sin frie arm. Aleera bed smerten i sig, så skriget ikke ville tilkalde andre, men smerten var ulidelig og sorte pletter

begyndte at dukke op for øjnene af hende. Vægten fra Valkan pressede sig mod hendes mave og lunger, og gjorde det anstrengende at få luft.

”Dette er din sidste chance, Aleera.”

”Inden hvad?” vovede Aleera at spørge, selvom noget inden i hende, sagde hun skulle lade være.

Valkan knaldede hendes hoved ned i det kolde, hårde trægulv. Han holdte hendes hoved oppe ved håret, den anden arm var foldet omkring hendes to.

”Inden dette,” hvædede han voldeligt.

”Hvor vover du at gøre dette mod mig! Det er kujonagtigt, at du er nødt til at få en undskyldning gennem vold.”

”Jeg forsøgte gennem ord før, men en pige ligeså stædig som et æsel, nægtede at komme med en undskyld. En dum pige hvis du spørger mig.”

”Men en klog, hvis det er mig du spørger.”

”Sig nu undskyld, Aleera. Det er et enkelt ord på kun to stavelser. Und og så skyld.”

”Selv hvis du skrev det ned for mig, ville jeg ikke sige det.”

Valkan masede hendes hoved ned i gulvet og kørte det fra side til side. Aleera mærkede hvordan splinter rev hendes pande op, men hun kom ikke med en lyd.

”Hvorfor gider du ikke komme med den fandens undskyldning!” rasede Valkan og tog hånden væk fra hendes hoved.

”Fordi du ville gøre det samme ved mig,” spyttede Aleera og stirrede på ham med had i blikket. Enten det, eller hendes tilstand, fik ham til at blegne. Han gav slip på hende, fjernede sig fra hende og gik over mod døren.

”Jeg kommer efter den undskyldning senere,” sagde han med hovedet ind mod døren. Aleera kom langsomt op af sidde. ”Men inden da, så vask dig selv. Du har blod i hele ansigtet. Og du vover på at fortælle den virkelige årsag til det!”

For den sidste sætning vendte han sig og kiggede hende ind i de hadske øjne. Han foldede sin ene hånd til en knytnæve, som for at fortælle hvad der ville vendte hende, hvis hun sladrede, men hun hævede trodsigt hovedet. Hun ville ikke sladre, men hun skulle nok hævne sig. Sådan var regelsættet for Aleera og Valkan. De sloges så meget de kunne holde til, men de opgav aldrig hinanden, men svor altid at få sin hævn. Det ville fortsætte rundt i en ond spiral, indtil de blev voksne nok, til at stoppe.

Valkan blev et par sekunder for at se hvordan hun tog hans trussel og skyndte sig ud af døren. Da den faldt i, rejste Aleera sig op og faldt sammen i sengen. Hun fik fisket halskæden op af sengebordskuffen, hvor den havde lagt hele dagen. Hun holdte forsigtigt om den og hviskede hidkaldelsesdigtet med sin sprukne læbe.

*”En engels vinger
Så hvide som sne
Skinner i mørket
Og jager det bort
Healer mine sår
Hjælper mig i kamp*

*En trofast engel
Som lytter til sin
Herskerindes bud*

*Så kom hid, Atmes
Spred dine vinger
Og kom.”*

Halskæden var brændende varm i hendes hænder og da hun gav slip, blændede det klare lys hende i nogle sekunder. Da det forsvandt, knælede Atmes foran hende. Idet han rejste sig op, kiggede han undrende på hende.

”Hvad er der sket med dig? Hvorfor har du blod i ansigtet?”

”Valkan,” sukede Aleera fra sengen.

”Vlad Dracula?” udbrød Atmes og så pludselig forsvarsberedt ud.

”Nej, min fætter Valkan,” sagde Aleera og rejste sig op i sengen, under stor modstand fra hendes krop, som bare ville hvile. Hendes arm dunkede af smerte. ”Jeg har åbenbart fornærmet ham og så ville han have jeg skulle undskylde. Jeg gad ikke og han overfaldt mig. Alt det der bløder er med venlig hilsen fra ham og han brugte også min brækkede arm mod mig.” Aleera tav og kiggede med væmmelse på sin brækkede arm. ”Okay, nu er det officielt. Jeg hader min brækkede arm. Den gør mig svag og alle bruger den mod mig. Hvis du ikke gider heale den, så tror jeg altså jeg hugger den af. Jeg kan ikke klare flere måneder på denne måde.”

Atmes ansigt lyste op.

”Så du tror på mig nu?”

”Ja, ellers ville jeg vel ikke tilkalde dig? Men jeg vil have et sidste bevis på, at du er en engel. Heal min arm.”

”Nej,” sagde Atmes.

”Hvad?” måbede Aleera. ”Hvad var meningen med det hele, hvis du alligevel ikke vil heale mig?”

”Jeg mener, at jeg vil ikke heale din arm. Ikke lige nu. Lad mig først heale dine mindre sår og så kan vi se hvordan det påvirker dig.”

”Påvirker?”

”Der har altid været en Atmes i hver generation, som ikke kunne tåle at blive healet. De blev altid syge af det,” forklarede Atmes og satte sig ved siden af hende i sengen; hans vinger var pænt foldet sammen på hans ryg. Han rakte forsigtigt hånden hen til hendes mund og lukkede øjnene. ”Det er otte år siden, jeg sidst har healet nogen.”

”Jamen, så håber jeg du kan huske det, for ellers har du reklameret lidt for voldsomt i mine drømme.”

Atmes tyssede på hende og pressede en finger mod det sted på hendes læbe som blødte. Hun kunne ikke se meget, men så det hvide lys som lyste op fra spidsen af hans finger. Så mærkede hun noget iskoldt mod hendes læbe, lige der hvor Atmes finger før havde været. Det lammede hende fuldstændig og hun kunne ikke tænke på andet, end den klamme fornemmelsen. Det følte som minutter, men kun få sekunder efter kulden kom, forsvandt den, sammen med såret på hendes læbe. Tilbage sad kun noget blod. Atmes tog noget tøj der var smidt på gulvet, holdte om hendes hage og dyppede hendes mund fri for blod.

”Jeg kan kun heale såret. Jeg kan aldrig få blodet til at løbe tilbage og jeg kan heller ikke skabe nyt,” han fjernede tøjet, og smilede til hende. ”Hvordan har du det?”

”Fint nok, hvis man ser bort fra at det smerter overalt.”

Det var ikke det svar han ville have og spurgte hende atter.

”Jeg mener, har du fået nogle nye smerter efter det? Og hvordan følte du, da jeg healede dig?”

”Næ, overhovedet ikke,” sagde Aleera hovedrystende, efter at have følt efter mentalt. ”Og da du healede mig, blev stedet omkring læben og selve læben, ubehageligt koldt.”

”Det var godt,” sagde Atmes og forklarede, da hun løftede et øjenbryn. ”At det var koldt betyder at alt gik rigtigt. Det kolde køler og dulmer de smerter, der ellers ville komme, når blodet størkner og huden flettes sammen, på ganske få sekunder.”

”Dejligt at tænke på,” mumlede Aleera, så Atmes grinede højt med sin melodiske stemme.

”Skal vi så tage panden?” spurgte han efter at have grint færdig.

Panden tog længere tid om at heale og den kolde fornemmelse var der længere. Aleera var glad for, at hun havde lagt så ned, for ellers ville hun falde sammen, af den dødsghed kulden gav hende. Hun betragtede Atmes koncentrerede ansigt, mens han healede hende. Da han fjernede hånden fra panden, tog han trætheden, kulden og smerten med sig. Aleera tørrede selv blodet af, denne gang.

”Har du flere små sår?”

”Nej, der er kun armen tilbage. Valkan var hård mod den. Han opførte sig, som om den ikke var brækket.”

”Sådan er nogen mennesker, Aleera, også selvom de hverken er varulv eller vampyr. Kan du lige ligge dig med hovedet i fodenden?”

Aleera gjorde som han bad om, og han tog atter plads ved sengekanten og lagde hænderne på armen. Han gjorde som han havde gjort to gange før, men det virkede ikke og intet klart lys kom ud af det og hun mærkede ingen kulde.

Atmes sukkede.

”Hvad? Hvad er der?”

Aleera kom op at sidde.

”Gipsen gør at jeg ikke kan heale dig. Vi er nødt til at skære den op, mens din arm stadig er brækket.”

Han løftede den ene håndflade mod bordet og som var den en magnet, flappede kniven hun havde fået i julegave, gennem luften og blev grebet af ham. Aleera var målløs.

”Hvordan kunne du...?” hun lod spørgsmålet hænge.

”Jeg har lidt telekinesiske kræfter. Ikke særlig mange, da min egentlig grund til at eksistere, er i at heale sår og brækkede knogler. Her, du skærer.”

Aleera tog om skæftet på kniven, som han rakte frem mod hende. Hun hvilede den brækkede hånd på lårene, bad til at hun ikke skar en blodåre over, da venstre hånd, ikke var hendes stærkeste når det angik knive. Hun var nervøs, da hun satte spidsen mod gipsen, men nægtede at ryste på grund af det. Så pressede hun kniven hårdt ned i den hvide indbinding, da den var langt nok nede, lavede hun en hurtig bevægelse med armen og flænsede gipsen op til albuen. Den var ikke helt skåret op og op af indersiden af overarmen, blødte det, fordi hun ikke havde været hurtig nok til at stoppe. Hun skar forsigtigt det sidste af den sammenhængende gips over.

Med roligere hænder end Aleera, åbnede Atmes gipsen og tog den, så forsigtigt som muligt, af hende. Trods hans varsomhed, måtte Aleera bide tænderne sammen og prøve at skubbe smerten fra sig. Hun knep øjnene hårdt sammen, før hun sagte åbnede dem, for at se på hendes arm.

Det var et syn hun godt kunne være undt. Armen var dækket af blå mærker og fri af den hårde og rette gips, så den slap og uformelig ud. Det var sikkert noget hun bildte sig selv ind, men det lignede at knoglen var tættere på huden end før. Aleera

havde set mange blodige sår i sit korte liv, men at se sin egen arm sådan, kunne hun ikke klare.

Atmes rakte ud og løftede armen. Aleera lagde sig tilbage i sengen, så han kunne placere den på den bløde madras. Hun bed sig i den helede læbe og kiggede væk.

Kulden kom øjeblikkeligt og lammede hele hendes arm. Hun håbede at den snart ville forsvinde, men armen og alle de blå mærker, var hårdt arbejde for Atmes og først efter syv minutter, var han færdig.

”Så er den arm god som ny,” sagde Atmes og klappede den.

Aleera skyndte sig at løfte den op og var forbløffet over at se den fuldstændig rask, uden det mindste tegn på brud. Hun kunne knytte hånden uden problemer og da hun slog den ind i sengestolpen, for at være helt sikker, mærkede hun intet andet end det man normalt ville føle.

”Tusind...” begyndte Aleera, glædestrålende og ledte efter ordet der altid kom efter tusind, ”tak, Atmes! Du er virkelig en engel! En rigtig engel!”

Atmes grinede over hendes lykke.

”Det var så lidt, men nu passer du på næste gang. Jeg kan ikke altid heale din arm og din familie vil bare stille spørgsmål om hvorfor du ikke længere har en brækket arm,” en rynke viste sig i det ellers glatte ansigt, da han opdagede hvad han lige havde sagt. ”Hvad vil du sige til dem omkring dette?”

”Intet. Jeg tager gipsen på igen, lader som om den er lettere brækket, men bruger den som normal.”

”Er du sikker på at ingen vil lægge mærke til det?”

”Helt sikker. Hvorfor skulle de gøre det nu, når de overhovedet ikke gjorde det før?”

”Nogen vil da opdage det?”

”Nej, jeg tvivler. De har altid for travlt med alt muligt andet.”

”Er du fuldstændig...”

Atmes tav, da velkendte stemmer lød ude fra gangen.

”Er du sikker på at hun er vågen?” det var Lucas stemme, men hun var ikke helt sikker.

”Helt sikker,” svarede Nathaniels stemme, som hun ville kunne genkende overalt. ”Hun træner sikkert i smug lige nu.”

Latter. Det var helt sikkert Luca.

”Det skulle ikke undre mig at hun bryder reglerne med det samme.”

Der blev taget i håndtaget. Aleera og Atmes for sammen.

Sig det er løgn! skreg Aleera inde i hovedet. De kan ikke komme nu! Jeg har ikke fået gips på og Atmes er her endnu. Begge dele vil selvfølgelig være nemme at forklare sammen, men dette er ikke øjeblikket, det hele skal afsløres i!

”Vent lidt, Luca,” sagde Nathaniel. ”Hun har sikkert hørt os og prøver at gemme sine våben. Giv hende et minut til at gemme dem helt og lade som om hun sover.”

”Gudskelov,” hviskede Aleera og sukkede af lettelse. Atmes rørte hendes raske arm.

”Send mig ind i halskæden igen, Aleera,” bad han og hun nikkede.

”Atmes. ind i halskæden med dig,” kommanderede hun og opdagede først for sent, hvor ondt det lød. Hun åbnede munden for at undskylde, men han forsvandt i et lysglimt.

”Hvad var det for noget lys?”

Døren blev åbnet og hendes fætter og bror stod i døråbningen.

”Hvad...” begyndte Luca, men blev afbrudt af Nathaniel der hvinede. Havde Aleera ikke været lammet af rædsel over det

Nathaniel netop havde opdaget, havde hun grinet af den pigede lyd.

”Aleera! Hvad har du gjort ved din arm? Hvorfor har du skåret gipsen op.”

”Fordi, Nathaniel, den er ikke længere brækket,” forklarede Aleera og sendte ham et smil, der ville bløde ham op, mens hun bevægede hånden i voldsomme bevægelse. Et enkelt kig på ham, viste hende at han var i vildrede og ikke vidste hvordan han skulle takle det.

”Du,” sagde Luca og slog Nathaniel i siden, ”det er vidst hvad man kan kalde et julemirakel.”

”Et julemirakel?” gentog Nathaniel med en tynd stemme.

”Ja, et julemirakel,” sagde Aleera ivrigt og nikkende, mens hun bad til han ville hoppe på det.

”Jeg tror vi må bringe hende til bedstefar med dette her,” sagde han og hendes smil forsvandt som med et trylleslag. Nu var hun virkelig på den.